

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пазарджик, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Коста Ст. Стоянов

Членове: Димитър Б. Бишуров
Асен В. Велев

при участието на секретаря Стоянка Ст. Коцева
като разгледа докладваното от Асен В. Велев Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20235200601090 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 21 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимия С. И. Ф., ЕГН
***** срещу Присъда № 8 от 23.05.2023 г., постановена по НЧХД №
20235230200036 по описа за 2023 г. на Районен съд - Панагюрище.

С обжалваната присъда подсъдимият С. И. Ф., ЕГН *****, роден на
*** г. в гр. Панагюрище, живущ в гр. Панагюрище, ул. „М.Х.“ № 22,
българин, българско гражданство, с висше образование, неженен, безработен,
неосъждан, е признат за виновен в това, че на *** г., около 24,00 часа, в гр.
Панагюрище, на ул. „З.С.“, стопански двор на бившето ТКЗС, е казал нещо
унизително за честта и достойнството на Д. Р. К., ЕГН *****, от гр.
Панагюрище, ул. „П.Щ.“, № 12, в нейно присъствие, като я е нарекъл „****“,
„****“ и „****“ – престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 от НК, като на основание
чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено
административно наказание глоба в размер на 2 000,00 лева, платима в полза
на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – Панагюрище, както и 5,00
лева държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за
събиране на наложеното наказание глоба. Със същата присъда С. И. Ф. е
осъден да заплати на Д. Р. К. сумата от 5 000,00 лева – неимуществени вреди,
настъпили в резултат на престъплението, ведно със законната лихва, считано
от *** г. до окончателното изплащане на сумата, като на основание чл. 189,
ал. 3 от НПК, е осъден да ѝ заплати и сторените от нея съдебно деловодни
разноски в размер на 4 212,00 лева, представляващи сбор от адвокатски

възнаграждения, от които 1 500,00 лева по НЧХД № 130/2021 г. по описа на РС – Панагюрище, 1 500,00 лева по ВНЧХД № 787/2022 г. по описа на ОС – Пазарджик, 1 200,00 лева по НЧХД № 36/2023 г. по описа на РС - Панагюрище и 12,00 лева - държавна такса. На основание чл. 189, ал. 3 от НПК С. И. Ф. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Панагюрище държавна такса по чл. 2 от ТДТССГПК в размер на 200,00 лева, както и 5,00 лева държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за събиране на държавната такса.

В законоустановения срок е постъпила въззивна жалба с вх. № 2415/02.06.2023 г. от подсъдимия С. Ф., с която присъдата се обжалва частично като неправилна и явно несправедлива, в частта по предявения граждански иск. Счита, че съдът необосновано е уважил несъразмерно високо адвокатско възнаграждение и прекомерно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от деянието, които е осъден да заплати. Сочи, че добросъвестно е признал вината си по повдигнатото обвинение и е изказал чистосърдечно разкаяние, както е и поднесъл искрени извинения, което следвало да доведе до морална удовлетвореност на пострадалата, съответно е улеснило съдебното следствие, което придало ниска сложност от правна и фактическа страна на делото. Поради това присъдените адвокатски възнаграждения били прекомерни. Счита, че присъденото обезщетение на пострадалата е несправедливо високо. По делото не се установило нанесената обида да е способствала за промяна на обществената нагласа спрямо нея. Сочи, че по делото се е твърдяло, че пострадалата е претърпяла емоционален срив, който почти я довел до истерични пристъпи, съответно, че била дълбоко емоционално разстроена от възприетите обиди. Излага, че не било установено по делото тежко посттравматично разстройство при пострадалата, доколкото се базирало единствено от показанията на нейната майка, която била заинтересована, и от едно писмо за консултация с психолог, но видно от показанията на свидетеля – очевидец, същата била запазила хладнокръвие. Поради това, счита, че при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, съдът не се е съобразил с определените критерии на понятието „справедливост“ в Постановление № 4/23.12.1968 г. на ВС, съответно същото се явявало явно несправедливо. Моли за изменение на присъдата в частта ѝ, с която се уважава иска за имуществени вреди, както и за претенцията за сторените съдебно-деловодни разноски, които моли да бъдат намалени.

Срещу въззивната жалба не е постъпило писмено възражение от частния тъжител и граждански ищец или неговия повереник.

В проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание повереникът на частния тъжител и граждански ищец – адвокат К. изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Сочи, че в наказателна част присъдата е влязла в сила, доколкото не е обжалвана. По отношение присъденото обезщетение, счита същото за справедливо. Възразява срещу становището за прекомерност на присъдените разноски в полза на доверителката. Излага, че в гражданскоправната ѝ част присъдата е правилна и законосъобразна, поради което моли да бъде потвърдена. Претендира присъждане на разноски за адвокатски хонорар пред въззивната инстанция.

Защитникът на подсъдимия Ф. – адвокат К. поддържа подадената

въззивна жалба по аргументите изложени в нея. Излага, че смисълът на обезщетението при непозволено увреждане е да се заместят настъпилите морални неудобства на пострадалото лице, а не неговото неоснователно обогатяване. Счита, че обидите не са станали обществено достояние, поради което обезщетението следвало да бъде в такъв размер, че да регулира действителните вреди, но не и да представлява второ наказание за извършителя. Сочи, че разноските неправилно са присъдени в тези размери, доколкото при първото разглеждане на делото пред въззивната инстанция, жалбата на подсъдимия е уважена, поради което разноските по предходното въззивно дело не следвало да бъдат присъждани от районния съд. Прави искане да бъде поставено решение, с което обезщетението да бъде редуцирано до справедливия му размер, като бъдат съобразени и възраженията срещу разноските, досежно присъдените адвокатски хонорари.

Подсъдимият С. Ф. поддържа жалбата си. Поднася извинения за стореното, както и готовност да понесе отговорността си, но счита размерът на обезщетението за прекалено завишен. В последната си дума изразява съжаление.

Пред въззивната инстанция не се ангажираха нови доказателства.

Съдът, след като обсъди въззивната жалба и събраните по делото доказателства, като съобрази становищата на страните и извърши служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е редовна и допустима, като подадена от страна в процеса с право на жалба по смисъла на чл. 318 от НПК и в срока по чл. 319, ал. 1 НПК. С въззивната жалба присъдата се обжалва в гражданската ѝ част, досежно определението обезщетение за претърпените от пострадалата неимуществени вреди, вследствие инкриминираното деяния и в частта за разноските.

Производството пред първоинстанционният съд е образувано по тѣжба на частния тѣжител Д. Р. К., ЕГН ***** впоследствие конституирана и в качеството ѝ на граждански ищец в производството, срещу подсъдимия С. И. Ф., ЕГН *****, с твърдения за извършено от последния деяние, изразяващо се в това, че на *** г., около 24,00 часа, в гр. Панагюрище, на ул. „З.С.“, стопански двор на бившето ТКЗС, е казал нещо унижително за честта и достойнството ѝ, в нейно присъствие и в присъствие на нейн познат, като я е нарекъл „***“, „***“ и „***“ – престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 от НК. Пред първоинстанционния съд е приет за съвместно разглеждане и предявеният от нея граждански иск за осъждане на подсъдимия да ѝ заплати обезщетение за причинените вследствие на деянието неимуществени вреди, изразяващи се в преживян от К. срам, унижение и душевна болка, в размер на сумата от 5 000,00 лева, ведно със законната лихва върху нея, считано от *** г. до окончателното ѝ изплащане.

Възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в съответствие и се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства и от части от обясненията на подсъдимия, дадени пред първоинстанционния съд, както следва:

Подсъдимият С. И. Ф., ЕГН ***** е роден на *** г. в гр. Панагюрище, живущ в гр. Панагюрище, българин, с българско гражданство, с висше образование, неженен, безработен. Същият е неосъждан, видно от приложената по делото Справка за съдимост № 230412005000172038 от 12.04.2023 г., издадена от РС - Панагюрище.

Подсъдимият Ф. и тъжителката Д. К., двамата от гр. Панагюрище, са живеели на семейни начела в града. След около осем месеца съвместно съжителство прекратили връзката си през месец декември 2020 г., по желание на тъжителката. По време на връзката им отношенията между тях били влошени, имали непрестанни скандали и караници, като неколккратно са се събирали и разделяли. Причина за влошените им отношения по време на съжителството им заедно било обстоятелството, че подсъдимият Ф. подозирал постоянно К. в изневери, държал се собственически към своята приятелка, като проявявал обидно и агресивно отношение към нея. Негативното отношение на Ф. към тъжителката се запазило и след окончателната им раздяла.

На *** г., около 24,00 часа, тъжителката Д. К. се срещнала със свой познат – свидетелят Н.М.. Същите разговаряли в автомобила на М., който бил паркиран на ул. „З.С.“, в стопански двор на бившето ТКЗС в гр. Панагюрище. Докато разговаряли подсъдимият Ф. се появил със своя автомобил на посоченото място. Същият, след като разпознал колата на свидетеля М., влязъл със своя автомобил в стопанския двор. Ф. спрял и паркирал колата си до автомобила на М., слезъл от нея и застанал до прозореца на колата на М. от страната на последния, в която същият разговарял с тъжителката. Подсъдимият Ф. подал знак на свидетеля М. да свали прозореца на автомобила. Свидетелят М. свалил прозореца, а подсъдимият започнал да обижда пострадалата К., като я наричал с думите „***“, „***“ и „***“, което шокирало присъстващите. След като постоял няколко минути, Ф. се качил на автомобила си и напуснал стопанския двор. За момента К. запазила самообладание, но после започнала да плаче. След като се успокоила слеза от колата на свидетеля М. и се качила в своята кола, като се прибрала вкъщи. На следваща сутрин споделила случката от предната вечер с майка си – свидетелката Н. К.. В същия ден двете с тъжителката посетили Бърза помощ в града, тъй като последната не се чувствала добре психически. Тъжителката взела болничен, като след това се преместила да работи за две седмици в друг обект на работодателя си „О.“ в гр. Пловдив, доколкото не искала да остане в града. След случката тъжителката спряла да се среща с хора, избягвала места, където има много хора и избухвала в безпричинен плач. В периода, в който работила в гр. Пловдив – на 21.06.2021 г., тъжителката К. посетила психолог за психологична и психотерапевтична подкрепа. След това и към настоящия момент тъжителката К. се е преместила да живее и работи в гр. София.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на обстойния анализ на събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, настоящата инстанция намира за правилен извода на първоинстанционния съд, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 от НК, при условията на пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Пред настоящата

инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, като не са налице основания за промяна на фактическата обстановка, доколкото на база на обективен, пълен и точен анализ на доказателствените материали, същите в своята съвкупност и логическа връзка, сочат на извършено от подсъдимия престъпление, като следва да се има предвид и това, че същата не се оспорва по същество от самия подсъдим и неговия защитник.

Престъплението „Обида”, регламентирано в основния му състав в разпоредбата на чл. 146, ал. 1 от НК, представлява престъпление против личността, чиито непосредствен обект са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеността на личното чувство за достойнство, самооценката на човека, положителната оценка, която всеки има за собствената си личност и обществена ценност. Обидата е съзнателно, целенасочено унижаване чувството за лично достойнство на пострадалия чрез думи и действия, които по съдържанието си противоречат на изискванията за благоприличие и на добрите нрави. Изпълнителното деяние може да се осъществи в две форми, едната от които е – казване на нещо унижително за честта или достойнството на другото – отрицателната оценка или мнение за личността на пострадалия. За да бъде съставомерно деянието, е необходимо същото да бъде изразено в езикова форма, вербално, като се използват унижителни от гледна точка на господстващия морал епитети, отразяващи отрицателни качества, ругатни или изрази, унижителни съждения за качествата на пострадалия. От обективна страна се изисква деянието да е извършено в присъствието на пострадалия, за да може същият да възприеме обидните думи. Престъплението е резултатно, като престъпният резултат е възприемането от пострадалия на унижаващото го обръщение, като чуе отправените към него думи. От субективна страна, деянието може да бъде извършено само умишлено.

По делото безспорно е установено, че подсъдимият Ф. е демонстрирал своето желание да унижи достойнството и да опозори личността на тъжителката К. при срещата им на инкриминираната дата *** г., в гр. Панагюрище, около 24,00 часа, на ул. „З.С.“, стопански двор на бившето ТКЗС, като я нарекъл в нейно присъствие и в присъствието на свидетеля Н.М. „***“, „***“ и „***“.

Правилен и законосъобразен и изводът на съда за доказаност на повдигнатото с тъжбата обвинение за извършено от подсъдимия Ф. престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 от НК. Горният извод се подкрепя пряко и в пълнота от събраните по делото доказателства и най-вече от показанията на прекия очевидец на деянието - свидетеля М., който по никакъв начин не е заинтересован от изхода на делото, поради което, съдът ги цени изцяло в тяхната съвкупност.

От тях се установява, че на процесната дата около 24,00 часа свидетелят Н.М. е бил с тъжителката Д. К., в автомобила му, пред работното място на свидетеля. По това време към автомобила му, където се намирали с тъжителката, се приближил автомобил, който ги подминал, но после обърнал посоката на движение и се върнал, като спрял до автомобила на М.. Свидетелят сочи, че подсъдимият Ф. слязъл от автомобила и се приближил до вратата на свидетеля, като М. свалил стъклото на прозореца. Двамата

започнали разговор, като подсъдимият Ф. започнал да обижда тъжителката К. с грозни думи, като я нарекъл „***“, „***“, и други неща включително и думата „***“. Според М., за много кратък период от време, Ф. е изсипал куп обиди по адрес на К., като казал, че била спала и с началника си. Свидетелят сочи, че К. първоначално запазила самообладание, но после започнала да плаче и помолила подсъдимия да си тръгне, защото ще позвъни на полицията. Ф. ѝ заявил, че полицаите са му приятели а също и, че ще ѝ стъжни живота. Първоначално свидетелят М. мълчал и нищо не отговорил, като не знаел какво да каже. На въпроса на свидетеля М., защо, след като е такава, Ф. преследва К. и още иска да е с нея, подсъдимият не отговорил нищо и скоро след това си тръгнал. Тъжителката К. продължила да плаче, като след като се успокоила, слеза от колата на свидетеля М., качила се в своя автомобил и потеглила.

Подсъдимият Ф. е извършил деянието при вид и форма на вината пряк умисъл – съзнавал е, че в присъствието на тъжителката, както и на свидетеля М., изрича унизителни за честта и достойнството на тъжителката Д. К. думи. Същият е предвиждал е, че тези думи ще бъдат чути и възприети от пострадалата и познатия ѝ М. и е целял изявленията да достигнат до съзнанието на тъжителката.

При анализ на доказателствения материал настоящият въззивен състав е на мнение, че показанията на свидетелката Н. К. - майка на частната тъжителка, са логични, последователни и непротиворечиви с останалата част от доказателствения материал събран по делото, както правилно е посочил и първоинстанционният съд. Същата макар и да се явява роднина и да е заинтересована от изхода на делото, с показанията си допринася за разкриване на обективната истина по делото, доколкото не са налице противоречия, неточности и несъответствия. С нейните показания се потвърждава времето на извършване на деянието, като чрез тях се възпроизвеждат и факти свързани с последиците, които са били настъпили в емоционалното състояние на дъщеря ѝ. Същата сочи, че обидата, нанесена на тъжителката от подсъдимия С. Ф. я изкарала от психическо равновесие, което е довело до посещение на „Бърза помощ, преместване за около две седмици да работи в друг обект на работодателя ѝ в гр. Пловдив, както и посещение на психолог в същия град. Свидетелката изяснява, че в резултат на случилото се, тъжителката не е искала да се среща с никого, започвала е да плаче безпричинно и излизала от равновесие. Споделя, че дъщеря ѝ се чувствала очернена и посрамена, като я наранявало съчувствието ѝ на колегите и се срамувала. Всеки звън на телефон я е изкарвал от равновесие, доколкото се притеснявала да не е подсъдимия Ф., като е изразила желанието си да напусне гр. Панагюрище, а впоследствие го е и напуснала.

Видно от приетите по делото писмени доказателства и от изслушаните свидетелски показания, за преодоляване на състоянието си, на 21.06.2021 г. тъжителката е посетила кабинета на психолога д-р Ф.П. в гр. Пловдив, където и е извършен преглед за психологична и психотерапевтична подкрепа след настъпилия травматичен момент.

При обсъждане на съставомерността на деянието, районният съд не е подценил необходимостта да изложи съображения и относно правното

значение на дадените от подсъдимия обяснения. Изводите на първоинстанционния съд изцяло се споделят от настоящата инстанция.

За извършеното престъпление разпоредбата на чл. 146, ал. 1, пр. 1 от НК предвижда налагане на наказание Глоба от хиляда до три хиляди лева, като алтернативно е предвидена възможността за налагане на наказание Обществено порицание. В съответствие с материалния закон, доколкото са налице предпоставките на чл. 78а от НК, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приложил института за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. В съответствие с установеното по делото, правилно първоинстанционният съд е освободил подсъдимия от наказателна отговорност и му е наложила административно наказание Глоба в размер на 2 000,00 лева, платима по сметка на съда. Размерът на същата правилно е определен около минимума, с оглед конкретната обществена опасност на деянието и дееца, като е съобразено и материалното положение на подсъдимия. Настоящата инстанция споделя извода на контролирания съд, че с освобождаването на подсъдимия от наказателна отговорност и наложената му Глоба в размер на 2 000,00 лева, с оглед обстоятелствата по делото, ще бъдат постигнати целите на индивидуалната и генералната превенция по смисъла на чл. 36 от НК.

В съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, при извършената цялостна проверка на обжалваната присъда в наказателната ѝ част, въззивната инстанция не намери основания за нейната отмяна или изменение. По същество въззивната жалба не е насочена срещу тази част на присъдата, като в тази ѝ част следва да бъде потвърдена.

По отношение предявеният и приет за съвместно разглеждане в настоящото наказателно производство граждански иск за причинените на пострадалата К. неимуществени вреди, изразяващи се в преживян от нея срам, унижение и душевна болка, вследствие извършеното деяние, настоящата инстанция намира, че изводът на първоинстанционният съд за доказаност по основание на предявения граждански иск е обоснован и законосъобразен.

Въззивната жалба е насочена изцяло в тази част на присъдата, като разгледана по същество, настоящата инстанция намира същата за частично основателна по следните съображения:

Действително употребявайки посочените по-горе обидни думи Ф. е надхвърлил границите на допустимия език, поради което следва да бъде ангажирана отговорността му на основание чл. 45 от ЗЗД. По делото не е спорно, че употребените думи „***“, „***“ и „***“ са обидни и унижителни такива от гледна точка на господстващия морал в нашето общество. В следствие на изричането им, при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства – гласните такива и представеното писмено доказателства за еднократно посещение на лекар – психолог, по делото е безспорно установено, че е засегната честта и доброто име на ищцата. Последната е претърпяла стрес и психически дискомфорт от засегнатите ѝ този вулгарен начин чест и лично достойнство. Испитвала е чувство на безсилие, срам и омерзение.

Посочените неимуществени вреди, причинени на пострадалата К., следва

да бъдат репарирани от въззивника - подсъдим. Въззивният съд счита обаче, че решаващият съд е присъдил сума за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди в твърде завишен размер, поради което и атакуваната присъда в тази ѝ част следва да бъде изменена. Присъденият от районният съд размер на обезщетението е прекомерен и не отговаря на критериите за „справедливост“. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Основана на даденото с ППВС № 4/1968 г. задължително тълкуване, практиката по приложението на посочената разпоредба е трайна и непротиворечива. Когато непозволеното увреждане се изразява в засягане честта, достойнството и доброто име на едно лице и се осъществява чрез думи и изрази, от значение е броят и интензитетът, тъй като са относими към тежестта на увреждащото действие. В разглеждания случай става въпрос за едно увреждащо действие, доколкото деянието е осъществено еднократно и на конкретно място, съответно за три обидни изрази (думи).

Настоящата инстанция счита, че в конкретния случай интензитетът на преживения от К. душевен дискомфорт не надхвърля обичайните за такива случаи рамки. Действително обидните думи са изречени пред друго лице – свидетелят М., което обстоятелство също следва да бъде отчетено при определяне на размера на обезщетението, но в никакъв случай не може да се приеме, че обидата е нанесена публично, за да бъде присъдено по-високо обезщетение. Не се отричат преживените от пострадалата душевен дискомфорт, нито тяхната продължителност, но обстоятелствата по случая следва да бъдат отчетени в пълнота. По делото не са събрани доказателства, които да наведат на извод, че обидата е станала достояние на целия град. Пострадалата е споделила стореното от Ф. на близкото си семейно и приятелско обкръжение, съответно и на своите колеги, доколкото е сменила местоработата си, но не може да се възприеме, че обидните думи са станали достояние на изключително широк кръг от хора. Безспорно, изречените обидни думи са оказали негативно емоционално психическо въздействие върху личността на тъжителката, но наред с това, не следва да бъде пренебрегнат фактът, че разгласяването им сред семейния и приятелския кръг на тъжителката, включително и сред колегите ѝ в работа, е осъществено лично от нея. Това обстоятелство също следва да бъде отчетено при определяне на размера на справедливото обезщетение.

Въззивният съд, като съобрази данните в конкретния казус и съдебната практика за подобни случаи, намери, че справедливото обезщетение в настоящия случай възлиза на сумата в общ размер на 3 000,00 лева (в този смисъл Решение № 213/26.01.2021г. по гр.д. № 970/2020 г. на IV ГО, на ВКС). При определянето на справедливото обезщетение за пострадалата К., съдът взе предвид тежестта на увреждането, изразяваща се в употребата на посочените по-горе вулгарни думи, засягащи честта, достойнството и доброто име на лицето, броя на изречените думи и интензитета им на въздействие. Съдът отчете и социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната, както и обстоятелството, че самото осъждане на делинквентата за причиненото непозволено увреждане има репариращ ефект, а не само размерът на присъденото обезщетение. Това обстоятелство следва да бъде взето предвид, доколкото пострадалата се е възползвала от предоставената ѝ

от закона възможност да защити правата си освен по гражданскоправен и по наказателноправен ред, подавайки тѣжба пред съда за ангажиране на наказателната отговорност на извършителя. В този смисъл, за самата тѣжителка е от значение да бъде реализирана и наказателната отговорност на Ф., а не само да получи обезщетение за вредите по гражданскоправен ред. Доколкото моралната удовлетвореност от едно осъждане и въздаване на справедливост, също способства за репарация на вредите, то това обстоятелство също беше отчетено при определяне на размера на справедливото обезщетение.

Видно е от събраните доказателства, че не се е наложило продължително лечение и многобройни срещи с психолог, за да превъзмогне пострадалата последиците от нанесената ѝ обида. Настоящата инстанция не приема за достоверно твърдението, че единствена причина пострадалата да смени работа си и местоживеенето си, е само и единствено нанесената обида от страна на Ф.. Същото би могло да повлияе в известна степен, но с оглед динамичния заобикалящ свят, както и бурните икономически и социални промени, подобно твърдение е пресилено и звучи неправдоподобно. В този смисъл неоснователни са доводите на повереника на гражданския ищец, че интензитетът на въздействие на изречените обидни думи върху психиката на пострадалата е по-висок от обичайния за такива случаи. Поради изложеното, настоящата инстанция счита, че присъждането на по-високо обезщетение от посоченото, действително би довело до неоснователно обогатяване, както уместно бе отбелязано от страна на защитата, каквато не е целта на репарирането на вреди, вследствие непозволено увреждане.

При тези съображения, въззивният съд достигна до извода, че първоинстанционната присъда е частично неправилна, поради нарушение на материалния закон в гражданско-осъдителната ѝ част, досежно размера на уважената част от предявения от гражданския ищец К. граждански иск за репариране на претърпените от престъплението неимуществени вреди. Същата следва да бъде изменена като бъде намален присъденият размер от 5 000,00 лева на 3 000,00 лева, като за разликата над присъдения размер до пълно претендирания такъв от 5 000,00 лева, искът подлежи на отхвърляне като неоснователен. Присъдата следва да бъде изменена и като бъде намален присъденият размер на държавната такса върху уважения размер на гражданския иск от 200,00 лева на 120,00 лева. В останалата ѝ част, присъдата като правилна следва да бъде потвърдена.

Въззивният съд намира за неоснователни въззраженията във въззивната жалба срещу присъдените в полза на К. разноски.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 3, изр. 1 от НПК предвижда, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, включително адвокатското възнаграждение и другите разноски за служебно назначения защитник, както и разноските, направени от частния обвинител и гражданския ищец, ако са направили такова искане. Видно от представените по делото договори за правна защита и съдействие (ДПЗС), същата е направила следните разноски за адвокатско възнаграждение: 1/ 1 500,00 лева по НЧХД № 130/2021 г. по описа на РС – Панагюрище (сбор от сумата от 800,00 лева по ДПЗС от 18.06.2021 г. и от 700,00 лева по ДПЗС от

08.11.2021 г.), 2/ 1 500,00 лева по ВНЧХД № 787/2022 г. по описа на ОС – Пазарджик, съобразно ДПЗС от 20.01.2023 г., 3/ 1 200,00 лева по НЧХД № 36/2023 г. по описа на РС – Панагюрище, съобразно ДПЗС от 08.05.2023 г. Същата е заплатила и държавна такса по тъжбата в размер на 12,00 лева за образуване на делото. Видно от представените договори, адвокатското възнаграждение е реално заплатено, доколкото в последните е отбелязано, че е платено в брой. Ищцата, чрез повереника си надлежно е претендирала присъждане на направените по делото разноски по всяко дело. С оглед на това, тъй като подсъдимия е признат за виновен за извършеното деяние, на основание разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, правилно решаващия съд го е осъдил да заплати в пълен размер направените от К. разноски по делото на всички инстанции.

Неоснователни са възраженията на защитата по отношение дължимостта на разноски при първото разглеждане на делото от въззивния съд, че доколкото първоначалната присъда е била отменена и делото е върнато за ново разглеждане по жалба на подсъдимия, т.е. последната е уважена, то по това въззивно дело, не следвало да се присъждат разноски в полза на гражданския ищец. С оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от НПК въпросът за разноските се решава от съда, който постановява съдебен акт, с който делото се решава по същество. В този смисъл, при отмяна на първоинстанционната присъда и връщането на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане, въпросът за разноските се разглеждат от съда, на когото делото е върнато. С оглед изхода на делото – дали подсъдимият е признат за виновен или не, се решава въпросът за всички направени разноски до този момент. Доколкото с обжалваната присъда подсъдимият е признат за виновен за извършване на вмененото му с подадената тъжба деяние, правилно и законосъобразно, в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, с постановената присъда първоинстанционният съд е присъдил всички направени от гражданския ищец в цялото производство разноски в общ размер на 4 212,00 лева. В тази си част жалбата се явява изцяло неоснователна.

По възражението за прекомерност на претендираните адвокатски хонорари - в наказателното производство, за разлика от гражданското производство, съдът не може да определя по-нисък размер на разноските, представляващи договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, поради прекомерност, тъй като няма законова разпоредба, която да дава основание за това. За разлика от изрично предвидената в разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК възможност за присъждане в по-нисък размер от претендираните и доказани от страната разноски (в частта им за заплатеното адвокатско възнаграждение) при прекомерност с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, НПК не съдържа подобна уредба. Визираната норма на ГПК не може да намери приложение в конкретния случай. Въпреки разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от НПК, регулираща правилата за разглеждане на предявения в наказателното производство граждански иск и препращаща за неуредените въпроси към ГПК, същата касае единствено реда за разглеждане на предявения иск, но не и въпроса на кого да се възложат разноските по делото и в какъв размер. Въпросът за разноските, направени от страните в наказателния процес, в това число от частния тъжител и

гражданския ищец, са уредени изрично в разпоредбите на чл. 188 - 190 НПК, като законодателят не е предвидил възможност при прекомерност на платеното възнаграждение за адвокат, същото да бъде намалено при направено възражение от противната страна. Поради това, направеното от защитника на подсъдимия възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на повереника на гражданския ищец се явява недопустимо в наказателния процес, съответно е изцяло неоснователно.

По разносните пред настоящата въззивна инстанция – с оглед изложеното по-горе и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, доколкото предявеният граждански иск е уважен, макар и частично, подсъдимият Ф. следва да бъде осъден да заплати на гражданския ищец и направените пред настоящата въззивна инстанция разноски. Претендира се присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800,00 лева, съобразно представен договор за правна защита и съдействие. В същия е отразено заплащане в брой на посочената сума, т.е. разноските са реално извършени, поради което претенцията за присъждането им се явява основателна.

Въззивният съд констатира, че за образуваното пред него производство не е внесена дължимата държавна такса за въззивно обжалване. Съгласно разпоредбата на т. 12, раздел А от действащата Тарифа № 1 към Закона за държавните такси и таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените органи и министерството на правосъдието при обжалване пред по-горен съд по дела от частен характер, дължимата държавна такса е в размер на 6,00 лева. Поради това, с настоящото решение жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 6,00 лева в полза на Държавата по сметка на Окръжен съд – Пазарджик.

Воден от горното и на основание чл. 337, ал. 3, пр. последно, във връзка с чл. 334, т. 3 от НПК и чл. 338, във връзка с чл. 334, т. 6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 8/23.05.2023г., постановена по НЧХД № 20235230200036 по описа за 2023г. на Районен съд – Панагюрище в гражданско – осъдителната ѝ част, **КАТО:**

НАМАЛЯВА присъдения в полза на гражданския ищец Д. Р. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „П.Щ.“ № 12 размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди, вследствие на престъплението от 5 000,00 лева (пет хиляди лева) на сумата от 3 000,00 лева (три хиляди лева), като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска за сумата над присъдения размер до пълно претендирания такъв от 5 000,00 лева.

НАМАЛЯВА присъдения размер на държавната такса върху уважения размер на гражданския иск за неимуществени вреди от 200,00 лева (двеста лева) на 120,00 лева (сто и двадесет лева).

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

ОСЪЖДА С. И. Ф., ЕГН *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „М.Х.“ № 22 **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. Р. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „П.Щ.“ № 12 сумата от 800,00 лева (осемстотин лева) –

направени във въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА С. И. Ф., ЕГН *****, с адрес: гр. Панагюрище, ул. „М.Х.” № 22 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Държавата, по сметка на Окръжен съд – Пазарджик, държавна такса за подадената въззивна жалба в размер на 6,00 лева (шест лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____